

3. Rookgordijn

april 2007

In de trein mogen we niet meer roken. In de auto mag het gelukkig wel; die rookt zelf namelijk ook. Zodra we echter uit de auto stappen wil onze regering ons met allerlei soorten rookverbod op onze verantwoordelijkheid aanspreken. De regering bedoelt daarmee in feite te zeggen dat zij ons onze eigen verantwoordelijkheid wil ontnemen. De verzorgingsstaat regelt immers onze verplichte ziekteverzekering, het geweten van de arts, onze mening over genocide, de mate van nationalisme volgens ons paspoort, het onderwijs, het schouwburgaanbod, genetisch onderzoek, welke vette troep wel of niet goed voor ons is, en verbiedt ons straks het roken in café's en restaurants. Maar, zult u met mij zeggen, als een café een bord heeft "Hier mag gerookt worden" en de klanten blijven weg, dan vervangt de uitbater het heus wel door een bordje "Rookvrij lokaal". Nee, zo eenvoudig is het niet, er moet een wet voor gemaakt worden, want als er geen wet op wordt losgelaten zou de Tweede Kamer zich met serieuzer zaken moeten gaan bezighouden, verder zouden we nalaten ons te profileren voor milieu en democratie, ten derde zouden enige verborgen agenda's wel eens in de kijker komen en ten vierde zouden we onvoldoende werk hebben voor de controleurs die op de naleving van het rookverbod moeten toezien en die elders - bij een ander departement, in het kader van de deregulering - zijn wegbezuinigd. De dereguleringsmarkt is namelijk in de lift en staat garant voor veel arbeidsmigratie van ambtenaren op zoek naar een nieuw pilotproject, nieuwe politiestatistieken, een nieuwe verbodsmarkt of een nieuw soort ons te ontfutselen verantwoordelijkheid. Ontslaan kun je ze immers niet. Het is met deregulering net als met zeilen, door het slim aan te pakken zeil je al laverend gewoon tégen de wind in. Dat is ambtelijke logica; bezuiniging scheidt werk. Omdat ik graag wil meeliften op deze markt, stelde ik mijn tabakkonist voor om bij de stoep van zijn winkel een groot bord aan te brengen "Let op, deze stoeprand kan dodelijk zijn." Dan kon ik die onzin weer gaan bestrijden voor de overbelaste kantonrechter en dan was er vast wel een ambtenaar die daar eveneens brood in zag en een nieuwe afdeling creëerde met een groot uithangbord "Keuringsdienst voor stoepranden, verzuim niet tijdig uw stoeprandvergunning aan te vragen" met eronder "leuker kunnen we het niet maken." De fabriekjes voor stoeprandvervangers rijzen als paddo's uit de grond. Natuurlijk verlies ik mijn zaken voor de kantonrechter, want die is gedwongen te toetsen aan het mystificatiebeginsel. Ik heb daarom iets beters bedacht: ik ga subsidie aanvragen voor het starten van een onderneming in rookgordijnen. Ik verzeker u: De overheid wordt mijn grootste klant. Daar kan ik al het gif van mijn cigarillos op innemen.

Uw columnist, V.L.